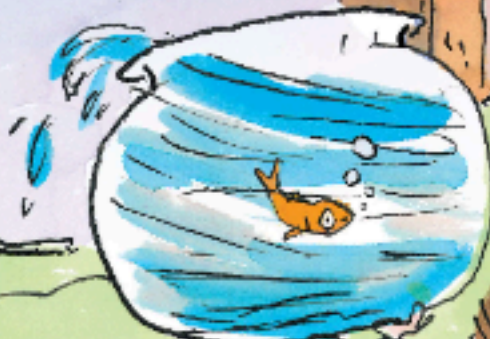

Domnul Bright le spusese copiilor din clasă că e ziua
în care trebuie să-și aducă la oră animalele de companie.
S-au grăbit cu toții spre curtea școlii ca să le vadă.
Erau...

un șoricel
ridicol de drăgălaș,

un peștișor
auriu minusculel,

un motan
GRAS,

o țestoasă
în vârstă de
o sută de ani

și un
dulău
înalt.

Ultima, ca de obicei, a sosit o fetiță pe nume Miranda.
Venea călare pe un *șarpe enorm, alunecos.*
— V-o prezint pe Penelopa, pitonul meu!
zise Miranda.

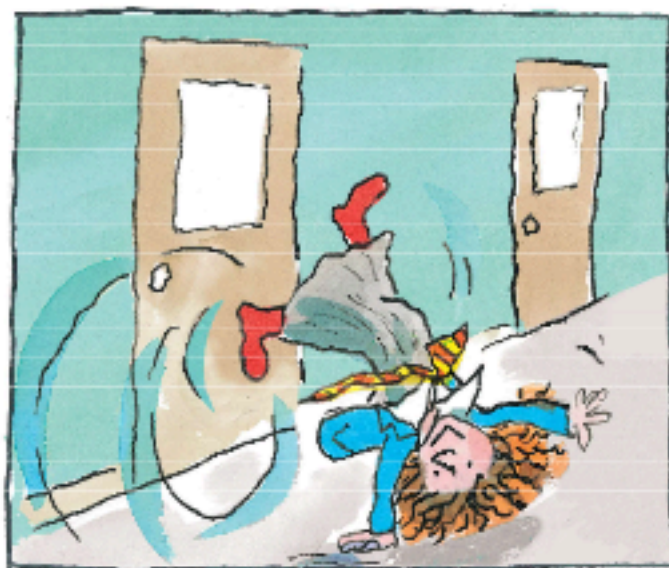

La vederea șarpelui, ceilalți copii au țipat:

Aaaaaah!

Mirandei îi plăcea să fie altfel. La școală ieșea mereu în evidență prin felul original în care purta uniforma, obiceiul de a face roata pe coridoare

și răspunsurile ei comice la ore.

Pitonul e un animal de companie cam neobișnuit,
dar Miranda și Penelopa se distrau grozav
împreună. Pentru fetiță, șarpele se prefăcea că e...

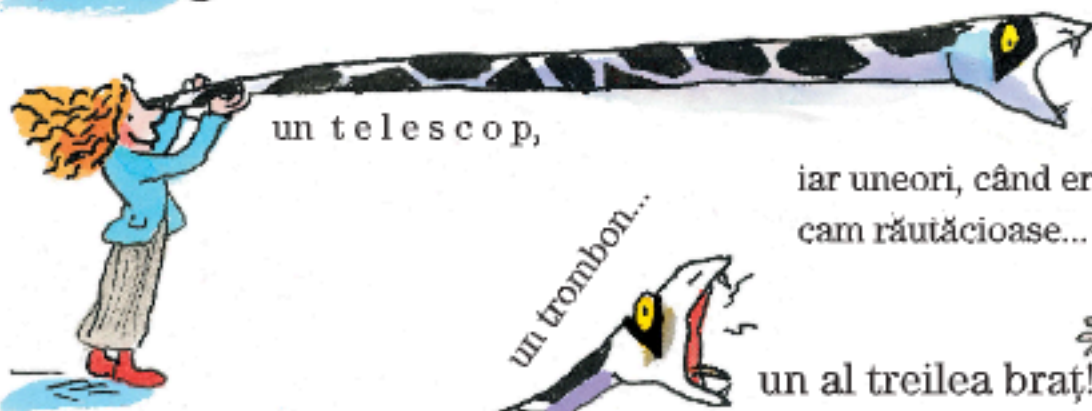
o eșarfă,

un hula-hoop,

un balon,

un telescop,

iar uneori, când erau amândouă
cam răutăcioase...

un trombon...

un al treilea braț!

— Veniți s-o **gâdilați**, îi invită Miranda pe copii.
Dar erau prea speriați.
La urma urmei, Penelopa era un **piton**,
iar **pitonii MĂNÂNCĂ** oameni.
Și animalele de companie se speriaseră.

Dulăul se smulse
brusc din lesă,
făcându-l pe
micul lui stăpân
să **zboare**.

Peștișorul
încercă să se
ascundă în
spatele **apei**.

Țestoasa
se puse înceeeeet
pe alergat.

